

4. VASÁRNAP REGGEL.

Gondviselő jó Istenem, mennyei Atyám! A hét munkás napjai után a mai ünnepi napra virradva, lelkem téged keres, hogy megköszönjem atyai szeretetedet, mellyel az elmúlt hét verejtékes, munkás napjaiban segítettél, hogy hálát adjak az új napért, amelyen hittem és vallásom szent dolgaival foglalkozhatom. Csak te vagy egyedül, aki soha el nem fáradsz e világot fenntartó és kormányzó munkádban. Mi az élet apró kötelességei teljesítésében elfáradunk, erőink és tehetségeink kimerülnek s időnkint pihenésre vágyunk. Köszönöm jó Atyám, hogy ismét egy ilyen testet és lelket megújító napot adtál érnem. Hiszen igaz, hogy minden napunkat neked kellene szentelnünk. Kint a természet kebelén, a munka mühe-lyében, embertársaink körében, minde-nyütt téged dicsőítő gondolatok és érzé-sek kellene, hogy eltöltsenek és vezé-

reljenek. De a mi gyarlóságunk mégis úgy elmerül a világok és földiekért való szorgalmatosságba, hogy megfele-kezünk üdvösségünk dolgairól. Köszö-
nöm azért, jó Atyám, hogy rendeltél egy napot, melyen a világ zajától félrevo-
nulva, magamba szállhatok, magamnak számot adhatok s lélekben hozzád emel-
kedhetem. Az ilyen napok életem igazi ünnepnapjai, amelyek, mint a csendes nyári eső a növényeket, felüditik szom-
jas és epekedő lelkemet.

Sokan és sokféle érzelemmel, vágyak-
kal és reményekkel keresnek tégedet. Sokféle nyelven hívják segítségül szent nevedet. Különböző felekezet fiai és leá-
nyai énekelnek dicséretet és zsoltárt di-
csőségedre. Te mégis mindeniket meg-
hallod, megérted s mindenikre kegyel-
mes választ adsz; mert egyedül csak te vagy a közeli és távoli népeknek Ura és Istene.

Engedd, jó Atyám, hogy az én ajkam gyöngye rebegése is vegyüljön bele abba

a magasztos összhangba, amellyel ma a világ tégedet dicsér és magasztal. Világosítsd meg lelkemet, hogy láthassam meg és foghassam fel Jézus evangéliumának fényességét. Annak szelleme és igazságai járják át szívemet és lelkemet, hogy az élet minden viszonyai közben aszerint éljek s arról tegyek bizonyosságot cselekedeteimmal, hogy legyek hű és igaz követője Mesteremnek, kinek nevében könyörgök, hallgass meg. Amen.

5. VASÁRNAP ESTVE.

A mai szent nap végéhez érkeztem, jó Atyám, s úgy érzem nem lenne csendes nyugodalmam, ha köszönetet nem mondhatnék sok jószágodért, mellyel a mai napon is elhalmoztál. Nemcsak élelemet tartottad meg, hanem tápláltál a telki élet sokféle áldásaival is. Nem a testnek vetettem, nem olyan kincsek gyűjtésében fáradoztam, amelyeket a rozsdá és a moly megemésztenek, nem a világ hiábavalóságaiba merültem el,

hanem hitem és lelkem javainak éltem. Elmélkedtem életem céljáról, gondolkoztam felsőbbrendű kötelességeimről, lelkem fölemelkedett azokba az eszményi magasságokba, ahol megszűnik az önző világ ádáz tülekedése, ahol a szeretet, testvériség és béke lakozik. Oh milyen jól esett eme lelki elmélyedés közben hallanom Jézus szavait: „Jöjjetek énhozzám, kik megfáradtatok és meg vagytok terhelve s én megnyugtatlak titeket.” Milyen boldogító volt látnom evangéliumának fénylő ragyogását, mely megvilágosította az én homályosan látó szememet s mutatta az útát igazi hivatásom és rendeltetésem felé. Milyen sötét volna az a föld, ha ama mennyei világosság nem szórná rá a maga áldott sugarait. Mennyit tévelyegnénk, ha nem járna folyton előttünk a Mester, aki az út, élet és igazság!

Köszönöm, jó Atyám, hogy engem is részesévé tettél azoknak a lelki kincseknek, melyekkel Jézus gazdagította

ar életet
ezt a szegény földet, hogy engem is el-
hívtál a te országod munkálására s a
mai napon is alkalmat adtál, hogy ke-
ressek annak igazságait. (Oh, bár nem
csak megismerni törekedném Jézus
tanításait, hanem azokról cselekedeteim
által is bizonyosságot tehetnék! A hét
napjai közül nem csupán egy napot
szentelnék a te országod igazságainak
keresésére, hanem soha egy pillanatra
sem feledkezném meg keresztényi ne-
vemről és hivatásomról!)

Állj mellém, jó Atyám, erősíts meg
nemes elhatározásaimban. Segélj, hogy
amiket kijelentettél Jézus által, azok le-
gyenek életem vezérszövétnekei. Ne elé-
gedjem meg az Uram, Uram kiáltások-
kal, hanem az élet hétköznapjaiban is
cselekedjem a te akaratodat. Amiket a
mai napon láttam és hallottam, amiket
lelkemben és elmémben forgattam, azok
szolgáljanak hitem növelésére, üdvössé-
gem munkálására. Uram, te voltál és te
vagy erős váram és paizsom. Reád bi-

zom magamat és kedveseimét. Viselj
gondot reánk az éjszakában. Ámen.

6. ADVENTI IMA.

Gondviselő jó Atyám! Reménykedő
szívvel várta egykoron Izrael népe a
boldog időt, melyben megérkezik szá-
mára a szabadító, a profétáktól megjó-
solt Messiás. Minél terhesebbé vált élet-
sorsa: annál közelebb látta az Ur kö-
vetét „*ki megtisztítja az utat ő előtte.*“

Az én szívem is mind gyorsabban
dobog abban a boldog várakozásban,
hogy „*eljön Sionból az én számomra
is a szabadító*“, ki megkönnyíti nehéz
gondjaimat és leveszi családi, állami és
társadalmi kötelességeimet megnehezítő
terheimet.

Csakhogy, amiként Izrael reményei
naponként mindjobban erősödtek: az
enyéimet a valóság mindennapon apasztja.
Nem könnyebbülés ugyanis számomra
az a rideg valóság, mely családom szük-
ségeit ma nagyobbak mutatja, mint

amilyen volt a tegnapi napon. Nem enyhítőbb az a rideg közönyösség, amelylyel segítséget váró reményeimet embertársaim mindenfelől ma is lehütik. Nem biztatóbbak azok a kilátások sem, amelyek sokszemű kötelességeim és terheim sikeres elhordozására feljogosítanának. És így valóban kételkedő kérdéssel kell jövőm felől fogadnom a biztató szót, vajjon valóban „*eljön-é Sionból hozzám is a szabadító*“.

Pedig ösztönszerű sejtelemmel biztat valami belső sugallat, hogy reményeimnek valósulniok kell. Erős hittel ébredez lelkemben egy titkos szót, mely azt sugja: „*eljön nem a Sionból, el kell jönie saját lelkemből a szabadítónak, mely megtisztítja az utat a boldogulás felé, amely megmutatja a megtérés ösvényét az ujrászületés felé, ha komolyan figyelem a prófétai intést „*térjete meg és keresztelkedjete meg, mert elközelített a mennyeknek országa*“.*

És hallván lelkemnek ez intő szóza-

tát, komolyan mérlegelni is óhajtom a kérdést: valóban meg kell-é térnem az útról, melyen eddig haladtam?... Vajjon nem tévedtem-é, mikor sok sikertelen várakozásomért nem a magam tétlenségét, hanem embertársaim rossz indulatát okoztam?...

Tévedésem, sőt gyarlóságom gyermekies beismerése mellett: imé őszinte szívvvel teszek ígéretet és fogadást a megtérésre és megjobbulásra, jó Atyám.

Adj lelkiezt az önzés, a resteskedés hibájának beismerésére. Add belátnom a munka és fáradozás nélküli cselekedeteim céltalanságát.

Add megérténem isteni rendelésedet, mely anyagi szükségéim kevesbitésében, igényeim szerény lefokozásában saját magam érdemét biztosítja és győzelemre juttatja. Add megérténem az Idvezitő áldott, lelki szépségét, mely a természet és az emberi élet jelenségeiben mindig megtalálta a lelki igazság és testvéri szeretet törvényét. Add különösen

megértenem a te legfőbb törvényedet, mely mindig a lélek tisztaságát és gazdagságát keresi e földi életben is. Engedd, jó Istenem, önzetlenül és elfogultság nélkül gyakorolnom az ember-szeretet erényeit bármely fajú és valószínű polgártársaimmal szemben. Adj nekem olyan érzést és gondolatot, mely hűséggel engedelmeskedik az előljárók törvényes parancsainak és szeretettel intézi a reám bizottak igaz boldogítását.

Add meg nekem, szent Atyám, bő mértékben a te félelmedet és tiszteletet, hogy cselekedeteim mutassák a valósom és egyházam iránti áldozatkész jóindulatot, mások által is követendő mértékben mindenkor és így igaz követője és tanítványa lehessen Jézusnak, akinek nevében most is imádkoztam.
Amen.

7. KARÁCSONYI IMA.

Felséges Istenem, szerető Atyám! Kimmondhatatlan öröm töltötte el szívét egy

régi népnek amaz égi szózat hallatára, mely hirül adta neki; „*Megszületett a megtartó*“! S felujul ez öröm már évezrek óta azokban a vallásos szivekben is, amelyeknek számára ajándékuhozta volt a „*megtartó*“ egy *minden népet szerető Lélek* drága ajándékát. Felujul az én lelkemben is a Megtartó születése mai emlékűnnepén az öröm, hogy én is tagja lehetek annak az embervilágnak, mely magát eme szerető Lélek gyermekének mondhatja.

Ámde ez örömem felujulása nem tudja elfojtani azt a bánatomat, hogy a régen született Megszabadító ajándéka még mindig nem született meg az őt váró népek szívében. A magát kiválasztottnak hirdető nép ma is csak magáénak hiszi a minden népnek hozott Atyát. A bálványok istene szellem alakjában is különbséget teszen és elsőséget ad azoknak, akik őt képekben, szobrokban több személynek hiszik. A lélekben és igazságban imádók is igen sokan felté-

telezik az egyetlen személyü hatalomról, hogy idvezülőkre és elkárhozókra osztja gyermekeit. Sőt magamról is kénytelen vagyok megállapítani, hogy személyválogatónak és igazságtalannak állítom Őt sorsom és helyzetem terhes voltáért avagy az idők kedvezőtlen járásáért.

Mindezek alapján úgy érzem, jó Istenem, hogy a mai karácsonyi ünnepen „szükség nektek újra születnetek” a Megváltó Jézus hitében és az Ő általa megismertetett égi Atya tisztelésében. Úgy érzem, hogy ennek a tiszta hitnek születése volna és lehetne számomra is a legtisztább karácsonyi öröm.

Azért hát arra kérlek én szerető szent Atyám, hogy ünnepi örömem így megszületése céljából költsd fel szívemben a te szerető atyai Lényed hitét és gondolatát, mely az egész teremtett világ bölcs és igazságos kormányzását szerető lényednek látja és tudja. Vezérelj gondolataimat mindig és minden jelen-ségben nem a te haragod vagy rette-

netes hatalmad, hanem kifogyhatatlan szereteted megértésére és belátására. Éreztesd meg és szerettesd meg velem a ma született Jézus ama lelki szépségét és erejét, mellyel a földi és emberi terheket saját önzetlen lelki és testvéri érzéseivel hordozni és legyőzni tudta. Indítsd lelkemet arra a törekvésre, hogy embertársaim bánásmódjában ne azok rosszát elítélni, hanem ahelyett saját lelkemet vizsgálni és a bántódások indító okát magamban meglátni. Szerettesd meg lelkemmel a szerető fiad, Jézus testvéri szeretetének azt a szép tulajdonságát, amellyel a bűnösökhöz közeledett, a szegényekhez vonzódott, a gazdagok és hatalmasok előtt gyermeki hűségében nem ingadozott. Tartsd meg szerető szívem igaz örömét, mikor családom minden tagját a családi szeretet melegével vezetem, boldogítom és örömmükben vagy fájdalmukban hiven osztozom. — Ne engedd, hogy szívemben rossz indulat támadjon akár a rosszak

és ellenséges szándékuak iránt is. — Ne engedj lankadást szivemben a kötelességérzetnek, még a hálátlanság és szivtelenség tapasztalása miatt se, sőt inkább erősítsd bizalmamat, mely a jónak jutalmát elmaradhatatlannak hiszi. — Végül ajándékozd meg lelkemet azzal a karácsonyi örömmel, hogy szomorú szívű embertársaimat az ünnep szép csendjében megvigasztalhassam s betegségekre a részvétel gyógyító lelki balzsamát csepegtethessem. Amen.

8. Ó-ÉVI IMA.

Örökkévaló Isten! Kezdet és vég nélküli, időtlen Hatalom! Ki előtt silány porszemekként peregnek le napok, hetek és hónapok! Tele szívvvel és elkomolyodott szemekkel borulok le előtted, most, hogy a sors komor óráján egy esztendő ismét lejárt.

Mint a tiszavirág, mely percnyi létében megremeg, ha pályáján a nap árnyékba borul, én is riadtan látom há-

tam mögé tűnni egy évnyi szakaszát ismeretlen méretű életemnek. Ó, mennyi öröm, mennyi reménység, mennyi szép álmom és mennyi nemes szándék marad el vele — beváltatlanul. Kárörvendő arccal trónol ez az ó-év álmaim összeomlott fellegrárain, reménységeim elhamvadt zsarátnokán, úgy érzem, megrabolt ez az elmúlt esztendő s most rohanva tűnik el zsákmányával a sötétségben.

Csak ilyenkor érzem, mily keveset ér minden emberi erőfeszítésünk. Meghódíthatjuk a tér messzeségeit, felszállhatunk a kék levegő-égbe, lemerülhetünk a víz és a föld sötét mélységeibe, felhőkig érő palotákat építhetünk, gyepelőbe foghatjuk a villám cikázó erejét, — de életünk óramutatóját vissza nem tudjuk fordítani bár csak egy perccel is. Felállíthatunk szép elméleteket, építhetünk pompázó gondolat-várákat, honnan kevélyen és fölényesen nézzük le az érzelem gyenge virágait, — megtagadhatunk mindent, ami két szemünk

látásán kívül esik — de a halántékunk
őszülő fürtjein, hátunk hajlásán, vállaink
görbülésén nem tudjuk visszavarázsolni
az elmúlt ifjúság friss harmatát.

Hiába minden lázadozásunk, a múltó
idő szűk korlátok közé szorit s tépi,
morzsolja lelkünk álmait. Mint a lepke,
mely lámpacsőbe tévedt, mi is riadtan
vergődünk átlátszó börtön-falaink között,
mig egyszer majd a szárnyunk megég...

Egyedül te menthetsz meg minket,
időnek és térnek, elmulásnak és meg-
maradásnak Ura, örökkévaló Isten! Ha
te megérinted lelkünk szárnyait, le-
pattannak az idő rabbilincsei rólunk s
mi boldog szabadulással szállunk sza-
badon s feléd. Te vagy az az Út, me-
lyen az idő börtönébe zárt lelkünk sza-
badulásra talál, mert te feltárod elöt-
tünk egy másik, jobb és szebb világ-
nak boldog ígéreteit, megnyitod az
örökkévalóság reményének kapuját s
bizonyosokká teszel, hogy ami e földi
vándorlásból megmarad: lelkünk drága

álmai, küzdelmeinknek eszményi tar-
talma, — azok az időn diadalmaskodni
fognak.

Gyermeki hálával borulok le hát elöt-
ted most is, hiszen a mögöttem elma-
radó év csak azt vihette magával, ami
az övé volt — lelkem igazi tulajdonai
jönnek velem. Köszönöm néked, Atyám,
hogy adtál nekem sok örömet is a bá-
natok mellett, s főképen, hogy megta-
nitottál felismernem ami mulandó és
ami örökkévaló szerzett kincseim között.
Megadó lélekkel hajlok meg előtted,
akaratom előtt, mely olyanokat is elvett
tőlem, melyeket egykor mindennél fon-
tosabbnak láttam. Elfelejttem, amik ke-
servesek voltak, elsíratom, akiket el-
vesztettem, megbocsátom, ha vétettek
ellenem, amint én is bocsánatot remé-
lek gyarlóságom sebző töviseiért.

Ó, engedd, Atyám, hogy az elmúlt év
csak szép emlékeket, csak bölcs tanul-
ságokat, csak megbékélt vivódásokat
hagyjon nálam, hogy az új esztendő

érjen erősebben, tisztábban, mint eddig és hűségesebben Hozzád, a te örökévaló terveid szerény munkásaként.

Amen.

9. ÚJÉVI IMA.

Jó Istenem, édes Atyám! Gyermeki szívem mély áhítatában tégedet szomjuhoz lelkelem az új esztendő reggelén, hogy mielőtt elindulnék a kétes jövő bizonytalanságába, beszéljek veled, megtartásom és gondviselésem jó Atyjával. A múlt és jövő ezen határdombján állva, lelkelem visszaszáll az emlékezés szárnyain a múltba s annak minden változásaiban: örömeiben és bánatában, csalódásaiban és sikereiben, munkájában és nyugalomában téged látlok, oh, én megtartó Istenem. Köszönöm, hogy velem voltál s midőn oly sokan elköltöztek e földi hazából, engem megtartott a te nagy jószágod, hogy még munkálkodjam szeretteimért és a te országod eljöveteleért.

A multat tisztán látom, jó Atyám, de a jövőt kétség és bizonytalanság takarja el szemeim elől. Mit hoz reám az új esztendő? Megvalósulnak-e reményeim? Célt érnek-e törekvéseim? Vagy a nehéz küzdelemben elfáradva, szárnyaszegetten kell lemondanom az élet harcáról? Mindezt csak te tudnád megmondani, oh, mindeneket tudó, jó Atyám. De bármilyen bizonytalan legyen a jövő, egyet hitem erejével biztosan látok. Látom azt, hogy te az igazt el nem hagyod; hogy a szorgalom nyomában áldást osztogatsz; hogy az erényt, ha ideig-óráig el is nyomja a bűn, de azt te mégis győzelemhez juttatod. A jövő bizonytalanságaiban látom, hogy te vagy az a kiapadhatatlan forrás, melyből az élet vize buzog. Te vagy a világosság kiapadhatatlan tengere, mely fényt szór az én gyarló életem útjára. Te vagy az a gazdag tárház, melyből áldás száll az én szegény és szűkölködő életemre.